השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת וישלח- י"ח כסליו תשפ"ז ✕ **עלון 218**

בהשגחה

וויניגער טויגליך, גערעטן און טאלאנטפול - אבער מיין קינד!

צומאל קען א מענטש טראכטן: 'פארוואס זאל דער באשעפער בכלל ווען ערפילן מיין געבעט? ווער בין איך בכלל?'

אבער די פאלגנדע מעשה וואס א איד האט מיר דערציילט, דינט אלס די שטערקסטע באווייז ווי ווייט אזא שאלה איז בכלל נישט אין פלאץ:

"ס'איז שוין אסאך יאר וואס איך שטיי אין שפיץ פון א ביזנעס. צווישן מיינע ארבעטער איז דא איין ארבעטער וואס איז ספעציעל טויגליך, און זיינע פעאיגקייטן זענען און טוען מיר נאך אלץ זייער שטארק צוניץ קומען, געלויבט השי"ת. מיט די צייט האב איך זיך געעלטערט, און כ'האב שוין געוואלט ארויסטרעטן פון די ביזנעס. דערביי האב איך אנגעהויבן די פראצעדור פון איבערפירן די אייגנטומערשאפט און פארוואלטונג פאר איינער פון מיינע זין, וועלכער האט מיר אויסגעזען צו זיין דער מערסטער פאסיג פאר דעם פאזיציע.

"צוביסלעכווייז איז מיין זון אלץ מער אריינגעקומען אין די ביזנעס און אנגעהויבן איבערנעמען די פירערשאפט.

"איין טאג קום איך אריין און איך באמערק ווי יענער ארבעטער זעט אויס זייער דערשלאגן. כ'האב אים געבעטן ער זאל אריינקומען אין מיין אפיס, וואו כ'האב אים געפרעגט: 'וואס גייט פאר? וואס באדערט דיר?'

"און דער דער ארבעטער ענטפערט מיר: 'כ'בין זייער אנטוישט אז איר האט אריינגעברענגט אייער זון אנשטאט מיר.'

"איך בין געווען שאקירט. וואס האט ער ערווארטעט; איך זאל דערלאנגען מיין אויסגעהארעווועטע ביזנעס פאר אן ארבעטער - אנשטאט פאר מיין אייגענע בלוט און פליישן?

"איך האב עס אים פרובירט צו פארשטיין געבן, אבער ער האט נישט געהאלטן ביים פארשטיין. ער האט אנגעהויבן צו פייערן ווי געטריי ער איז געווען דורכאויס די יארן, און מיר פרובירט אויפצוואווייזן אז די לייצעס פון מיין ביזנעס וואלטן געדארפט ווערן איבערגעגעבן אין זיינע טויגליכע הענט.

"ביי איין שטאפל האב איך נישט געהאט קיין ברירה, כ'האב אים אפגענארהייט געזאגט: 'פארשטייסט נישט אז א קינד איז א קינד? דו ביסט נישט מיין קינד, און ער איז יא. און כאטש ס'קען זיין אז דו ביסט מער טויגליך, מער טאלאנטפול, און אפילו בעסער פאר די דזשאב ווי אים - אבער **א קינד בלייבט א קינד.** א טאטע געבט פאר זיין קינד, און ס'איז נישט שייך צו צווייפלען דערין!'"

ווען מיר ווענדן זיך צום אויבערשטן מיט אונזערע בקשות, פארלאזן מיר זיך נישט אויף דעם אז ס'קומט אונז צו ווערן געענטפערט. שוין אפגערעדט נישט ווייל מיר זענען אזעלכע גרויסע צדיקים. אונזער איינציגסטע האפענונג איז ווייל מיר זענען דעם אויבערשטנ'ס קינדער.

און ווען א קינד בעט זיין טאטע - געבט אים זיין טאטע!

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

פארוואס האט דער 'בת עין' באשלאסן צו בלייבן וואוינען אין צפת?

איבער זעכציג יאר האט דער הייליגער 'בת עין' זי"ע געגארט ארויפצוגיין קיין ארץ ישראל און זיך צו באזעצן אין ירושלים עיה"ק, סמוך ונראה צום מקום המקדש. אבער איין קורצע זאץ וואס ער האט אונטערגעהערט - א זאץ דורכגעווייקט מיט ריינע אמונה און בטחון - האט פולשטענדיג געטוישט זיינע פלענער.

פאר לאנגע יארן, האט **הגה"ק רבי אברהם דוב פון אוורויטש זי"ע, דער מחבר ספר 'בת עין'**, געגלוסט צו עולה זיין קיין ארץ ישראל. זיינע ליפן האבן שטענדיג גערעדט אויפן ארץ האבות, זיינע אויגן און הארץ האבן נישט אויפגעהערט ארויסצוקוקן אויפן הייליג לאנד.

נאך אן אויסמאטערנדע רייזע אויפן ים, שוועכע מיטמאכענישן און גרויסע נסים אויפן וועג, האבן די פיס פונעם הייליגן 'בת עין' ענדליך אנגעטראטן די באדן פון עכו, סוף זומער פון יאר תקצ"א. נאך איבער זעכציג יאר פון בענקשאפט, איז זיין לעבנ'ס וואונטש ערפילט געווארן.

די נייעס איבער די אנקום פונעם הייליגן אוורויטשער רבי, האט זיך בליץ-שנעל פארשפרייט איבער די תושבי ארץ הקודש. יעדע ישוב - אין שפיץ פון די ישוב הישן פון ירושלים עיה"ק - האט שנעל אפגעשיקט א דעלעגאציע צום צדיק, ווי מ'האט אים פארבעטן ער זאל זיך קומען באזעצן צווישן זיי. אזוי ארום האט זיך דער צדיק דערזען מיט מערערע אפציעס וואו צו גיין וואוינען.

אין יענע צייט זענען די שטעט אין 'גליל' געווען א פעסטונג פון חסידות אין ארץ ישראל, צוליב דעם וואס די תלמידי הבעל שם טוב הק' - אונטער די פירערשאפט פון הרה"ק רבי מנחם מענדל פון ויטעבסק און רבי אברהם קאליסקער - האבן זיך געהאט באזעצט אין צפת, נאכן ארויפקומען קיין ארץ ישראל. און אויך נאכדעם וואס צוליב פארשידענע סיבות האבן זיי זיך אריבערגעצויגן קיין טבריה, איז צפת ווייטער פארבליבן דער צענטער וואו די חסידישע עולים האבן זיך באזעצט.

דעמאלטס איז געווען בערך צוואנציג יאר נאך די הסתלקות פון די דריי צדיקים, וואס האבן באלויכטן די עולם החסידות אין גליל: רבי אברהם קאליסקער, דער 'לבושי שרד' און דער 'באר מים חיים'. דערביי איז צפת געבליבן אן קיין רבי איבער די עדת החסידים. א משלחת נכבדה פון זקני החסידים פון צפת זענען געקומען צום 'בת עין' און אים פארבעטן, ער זאל איבערנעמען די כתר ההנהגה אין צפת.

טראץ די אנבאט, האט דער אוורויטשער צדיק נישט אזוי שנעל מסכים געווען זיך צו באזעצן אין צפת אויף שטענדיג. זיין הארץ האט געצויגן צום הייליגן שטאט ירושלים, צום ארט וואס די שכינה הקדושה האט קיינמאל נישט פארלאזט. ער האט אבער צוגעשטימט צו פארן קיין צפת בלויז אויף די קומענדיגע תשרי, כדי דארט אפצופראווען די ימים נוראים און יום טוב סוכות.

איבריג צו זאגן אז די שמחה פון די צפת'ער אידן איז געווען אין לשער. יעדער האט געהאפט אז די שטאט

<<<

"אויף אזא אויסגאנג האב איך זיך נישט גערעכנט!"

מיין שווער און שוויגער וואוינען שוין פאר פערציג יאר אין א דירה אין ירושלים, אויף וואס זיי האבן איינגעצאלט שליסל-געלט. יעדן חודש באצאלן זיי ערליך די רענט (שכירות) פארן בעל הבית, און כאטש וואס במשך די יארן איז די רענט אין דעם גאנצן אומגעגנט פיל-פאכיג געשטיגן, האבן זיי ווייטער בלויז געדארפט באצאלן די סומע וויפיל ס'איז געווען אפגעשמועסט ביים זיך אריינציען אין די דירה.

צוליב א טעכנישע סיבה, האט זיך לעצטנס געמאכט די ערשטע אזא פאל אין גאנצע פערציג יאר: זיי האבן פארשפעטיגט די חודש'ליכע באצאלונג. און אויף דעם געלעגנהייט האט זיך דער בעל הבית גלייך ארויפגעכאפט, ווי צו געבראטנס... זייענדיג אן אדוואקאט, האט ער אנגעהויבן גוט דורכצוקוקן אלע קליינע אותיות פון זייער קאנטראקט, ביז ער האט ענדליך באוויזן צו טרעפן א געוויסע סעיף קטן צווישן די צושטופטע שורות, וואס קען ווערן אויסגעטייטשט אז אצינד האט ער די מאכט אפצושאפן די רעכט וואס די טענענטס (שוכרים) האבן צו ווייטער וואוינען אין די דירה. דאס האט זיך אים געהערט ווי א גאלדענע געלעגנהייט. ער האט געמאכט א חשבון אז אויב ס'וועט אים געלונגען זיי ארויסצושטעלן פון די דירה, וועט ער עס קענען פארקויפן פאר א פיל מער געשוואלענע פרייז און ארויסקומען מיט א שיינע רווח.

ער האט געמאכט א גרונטליכע ארבעט, צוזאמגעשטעלט א גאנצע טעקע מיט פאפירן און אפגעשיקט א נאטיץ פאר מיין שוויגער אז זיי האבן א קורצע צייט ווילאנג זיי מוזן פארלאזן די דירה. כ'וועל נישט זאגן אז די נאטיץ האט זיי באפאלן ווי א דונער אינמיטן העלן טאג; סיי ווייל זיי האבן גוט געוואוסט מיט וועמען זיי האבן צו טון און האבן פארשטאנען אז די מאמענט וועט העכסט מעגליך אנקומען, אבער בעיקר וויבאלד זיי האבן עס נישט צופיל גענומען צום הארצן. מיין שוויגער האט געוואוסט אז לויט דאס געזעץ האבן זיי די פולע רעכט צו וואוינען אין די דירה ביז די הונדערט און צוואנציג יאר געזונטערהייט אי"ה, און ס'איז נישט געווען קיין שום סיבה פארוואס נאכצוגעבן זיין פארלאנג.

דער בעל הבית האט זיך אבער נישט געוואלט ברעכן, אזוי אז די קעיס איז צום סוף אנגעקומען אין געריכט. ער איז געווען פולקאם זיכער אין זיין געווינס; אלעס איז געווען ארגאניזירט און פונקטליך צוגעגרייט און ער האט בלויז געווארט אויף דעם ריכטער'ס זיגל, וואס וועט אים ערמעגליכן אויסצופירן זיין פלאן. אבער פון די אנדערע זייט, מיין שוויגער איז געווען פונקט אזוי זיכער אין איר געווינס. זי האט געוואוסט אז דער באשעפער פירט די וועלט אויפן בעסטן אופן, און זי איז געווען איבערצייגט אז אויב פון הימל וויל מען אז זי זאל בלייבן אין די דירה - גייט איר קיינער נישט קענען ארויסצווינגען פון דארט. זי האט נישט אויפגעהערט צו חזר'ן אז אלעס וואס קומט פונעם אויבערשטן איז נאר כל-כולו גוטס, אלעס איז אונטער זיין השגחה פרטית און וואס אומער די אורטייל וועט זיין, גייט עס זיכער זיין לטובה.

זי איז געווען אזוי איבערצייגט דערין, אזש זי האט ניטאמאל געשפירט סיי וועלכע שרעק אין הארץ. אפילו ווען ס'איז אנגעקומען דעם טאג פונעם געריכט, איז זי געווען הונדערט פראצענט רואיג און זארגלאז. זי האט בלויז מתפלל געווען צום אויבערשטן מיטן גאנצן הארצן, געגעבן צדקה און געגאנגען צום געריכט מיט אן אויפגעהויבענע פלייצע.

אבער ווען זי איז אנגעקומען צום געריכט, האט פאסירט דאס מערסט אומגעראכטן: דער תובע, דער אייגנטומער פון זייער דירה - איז נישט אנגעקומען! ער האט אריינגעלייגט אזויפיל כוחות און צוגרייטונגען דערצו, אבער פונקט ווען ס'איז אנגעקומען די גורל'דיגע מינוט איז אים די געריכט-דאטום פשוט ארויסגעפלויגן פון קאפ!

זעענדיג נאר איין זייט, האט דער ריכטער געפרעגט מיין שוויגער איבער וואס ס'האנדלט זיך. זי האט אים פשוט אנגעהויבן דערציילן דעם גאנצן אמת - אז זיי האבן קיינמאל נישט פארלעצט דעם קאנטראקט, נאר זיי האבן אין אן איינמאליגע פאל אביסל פארשפעטיגט צו באצאלן. "ניכרים דברי אמת", דער ריכטער האט פארשטאנען אז דער בעל הדירה האט דא אויפגעבלאזן א גאנצע קאנספיראציע בלויז צו קענען פארקויפן די דירה און מאכן גוט געלט דערויף, און ער האט ארויסגעגעבן א באלדיגע אורטייל: מיין שוויגער'ס משפחה קען ווייטער בלייבן וואוינען אין די דירה, און דער תובע ווערט באשטראפט מיט א קנס פון פינף טויזנט שקל...

<<< המשך השגחה עליונה

וועט מאכן א גוטע איינדרוק אויפן רב, אזוי אז ער זאל זיך באוויליגן זיך צו דארט באזעצן אויף אייביג.

און דא האט זיך אפגעשפילט די פאסירונג, א דאנק וואס דער צדיק האט געטוישט זיין מיינונג און ענדגילטיג באשלאסן צו קובע מושבו זיין אין צפת.

געווען איז עס אינמיטן די ימי חול המועד סוכות, דער צדיק זיצט זיך אין זיין סוכה, און פלוצלינג הערט ער ווי א מאמע זאגט פאר איר זון:

"טייערער ירחמיאל! נאך אביסל קומט דעם הייליגן טאג שמיני עצרת, ווען אידן גייען מתפלל זיין אויף רעגן. און כ'בין זיכער אז דער אויבערשטער גייט אויסהערן זייער געבעט און גלייך אראפשיקן רעגן. דעריבער, גיי שנעל ארויף אויפן דאך און ברענג אראפ די מחצלת'ן וואס ליגן דארט; כ'וויל נישט אז זיי זאלן קאליע ווערן פון די רעגן...!"

ווי נאר דער הייליגער 'בת עין' האט זיך איבערצייגט די פשוט'ע, ריינע אמונה וואס איז געווען איינגעקריצט אין די הערצער פון די צפת'ער פרויען - ווי זייער בטחון אין אויבערשטן איז געווען אזוי שטארק, אזש ס'איז זיי נישט געווען קיין שאלה ער איז מקבל אידישע תפילות און גייט אט-אט אראפשיקן רעגן - האט ער באשלאסן אז זיין פלאץ איז אין צפת, צווישן מענטשן וואס לעבן מיט אזא שטאנדהאפטיגע אמונה ובטחון!

לכבוד דעם יארצייט פונעם הייליגן צדיק **רבי אברהם דוב בער בן דוד מאווירטש**, באקאנט אלס דער 'בת עין', זכותו יגן עלינו.

מיין שוויגער'ס אדוואקאט, וואס איז געשטאנען נעבן איר, האט איר אריינגעשושקעט אין אויער: "איך בין געווען זיכער אז די קעיס איז פארלוירן. כ'האב נישט געהאט קיין שום וויזקזאמע מהלך וויאזוי איבערצוקומען די גרונטליכע ארבעט וואס דער תובע האט געמאכט, אבער אצינד – ער איז פשוט נישט געווען אויפן שטח! אויף אזא אויסגאנג האב איך זיך נישט גערעכנט!"

און געוויס קען מען נישט זאגן אז א שטיין האט זיך אראפגעלאזט פון מיין שוויגער'ס הארץ, ווייל ס'איז דארט לכתחילה קיינמאל נישט געווען... איר בטחון אין אויבערשטן איז געווען אזוי שטארק און פעסט, אזש זי האט באטראכט די גאנצע געריכטליכע פראצעדור אלס גארנישט מער ווי א 'פארמאליטעט'. איר ריינע אמונה האט געברענגט אזא וואונדערליכע ישועה, און זי האט געשפירט אז בלויז די זכות פון בטחון האט איר באשיצט.

דאס יא; מ'קען מיטפילן א שטיקל רחמנות אויף דעם בעל הדירה'ס פארלוסט, כאטש פון פיניגן אנדערע אידן קומט מען נישט אפ ביליג...

ספרי חיים און ספרי מתים

עס הערט זיך גאנץ א פשוט'ע זאך - צו זיצן און לערנען און מסיים זיין א מסכתא. עס שפירט זיך אזוי נאטורליך, א טייל פון אונזער טעגליכן לעבן. מ'שטייט אויף צופרי, מ'גייט לערנען, מען קומט אהיים און מ'מוטשעט זיך טאקע מיט פרנסה און מיט די חינוך הבנים, אבער פארט וויסט מען אז מ'טוט דעם רצון הבורא, אז מ'האט די זכיה צו זיין פון די "לגיון של מלך", און אז יעדעס ווארט טורה טוט אויף געוואלדיגע זאכן אין אלע עולמות העליונים. אבער פונדעסטוועגן, דאס גשמיות'דיגע וועלטל און אירע אלע געוואוינהייטן טוען אביסל פארלעשן אט דעם געהויבענעם געפיל.

דורכאויס דעם טאג-טעגליכן לעבן ספראווט מען זיך מיט פארשידענע נסיונות, קלענער און גרעסערע, מ'פרובירט צו טרעפן א וועג ארויפצולייגן ברויט אויפן טיש, און דערצו האפט מען אויף א שטיקל צובייס, כאטש אין אלגעמיין פירט מען א פשוט'ע, באשיידענע לעבן. אפילו אין כולל ווארטן אפ נסיונות: אמאל גייט עס בעסער מיט דעם חברותא און אמאל וויניגער, אמאל קען מען זיך קאנצענטרירן און אמאל איז מען אנגעשטרענגט, אמאל פארט דאס לערנען און אמאל שפירט מען אז מ'קייט שטיינער. אייגנטליך וועלן תלמידי חכמים אנגערופן אין חז"ל 'בוניך' - ווי די פסוק זאגט: "אל תקרי בניך אלא בוניך". מיר זענען טאקע פונקט ווי בוי-ארבעטער, וועלכע שטייען ביי א וואנט און לייגן ארויף איין ציגל נאך א ציגל, שיכט נאך שיכט, אין די צייט וואס זיי אליינס שפירן בכלל נישט ווי וויכטיג יעדע אינצעלע ציגל איז, וויפיל כוח ס'ליגט אין יעדן שטיקל צעמענט, וויאזוי אלעס פארט אינאיינעם און ווי אן יעדער פון זיי וואלט געווען א חסרון אין די גאנצע בריאה. די זעלבע איז מיט אונז; כאטש מיר בויען די וועלט, טוען מיר

<<<

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

מיט לייגיגע הענט

מיר האבן געלערנט אין די פריערדיגע שיעורים ווי דער בעל "חובות הלבבות" וויל אונז קלאר מאכן פארוואס מען קען זיך אויף קיין פאל נישט פארלאזן אויף א בשר ודם. נאך פאר ער קומט בכלל צו די נושא אונז צו איבערצייגן אז מ'דארף און מ'קען זיך יא פארלאזן אויפן באשעפער, וויל ער אויסשליסן אלע אנדערע מעגליכקייטן וואס א מענטש קען זיך איינרעדן.

דאס מאל וועלן מיר אביסל ארומרעדן וועגן די נושא פון געלט און עשירות.

וועו א מענטש וויל זיך פארלאזן און אנהענגען זיינע האפענונגען אויף עפעס א גרויסן זאך, מוז ער זיך פארלאזן אויף איינער וואס קען גארנטירן אויף הונדערט פראצענט אויסצופירן זיין התחייבות. כאטש וואס א רייכער מענטש מיט פיל פארמעגן האט אסאך וועגן וויאזוי ער קען זיך גארנטירן אז ער וועט קענען האלטן וואוהרט און זיך איינהאנדלען וואס ער גלוסט און וואס ער וויל, אבער נאך אלעמען -געלט איז נישט קיין זיכערע זאך. מען קען עס דערלייגן אין כל מיני ביזנעס טעותים, עס קען צוגרינד גיין דורך נאטורליכע אומגליקן, און עס קען פארגיין מיטן רויך אן קיין שום פריערדיגן וואוהרונג.

איוב האט זיך אפגערעדט, אז עס זענען דא מענטשן וואס גייען שלאפן רייך, און וועו זיי עפענען די אויגן אינדערפרי, טרעפן זיי זיך פלוצלינג ארעם ווי די נאכט אן קיין שום געלט אדער פארמעגן. אויב מ'הערט אפילו נאר אביסל אויס די נייעס, איז לייכט צו מיטהאלטן און זען וויי אפט דאס פאסירט. בום - די באנק האט אנגעזעצט. בום - די סטאקס האבן געטראסקעט. בום - איינער האט באנקראטירט. דאס אלעס זענען מעשיות וואס מ'האלט אין איין הערן.

דער חפץ חיים האט אמאל געשמועסט מיט א גביר אדיר, וועלכער האט זיך גרויס געהאלטן און געטענה'ט אז ער איז אינגאנצן פארזיכערט מיט זיין פארמעגן, און ער האט בכלל נישט מורא אז ער וועט ביי זיין לעבן פארלירן זיין עשירות. "איך האב דאך מיליאנען," האט דער עשיר זיך אויסגעדריקט מיט א געוואלדיגע זיכערקייט, "און איך בין וויייט נישט קיין נער. מיין געלט ליגט נישט קאנצענטרירט אין איין איינציגע סעיף אין איין באנק; איך האב צעטיילט מיין געלט אין אסאך אנדערע בענק. אזוי אז אפילו אויב איין באנק וועט באנקראטירן, זענען דא מיליאנען אין די צווייטע באנק, און אויסער דעם האב איך צעשפרייט מיין געלט אין בענק איבער די גאנצע וועלט: אין שווייץ, אין אמעריקע, אין פוילן, און וואו נאך דו ווילסט נאר. ס'איז נישטא קיין שום אויסזיכט אז איך זאל ביי מיין לעבן דערלייגן מיין געלט, ריכטיג?"

דער חפץ חיים האט זיך צעשמייכלט. "מיין טייערער ברודער," האט ער אים געזאגט מיט וואוהרמקייט, "וועו זאגט דיר אז כדי דער פסוק זאל מקוים ווערן, דארף דער רבונו של עולם מאכן אז פינף-און-צוואנציג בענק זאלן קראכן און באנקראטירן? דער באשעפער פון די וועלט קען מקיים זיין דעם פסוק אין משלי אויך אויף גאר אן אנדערן אופן. אויב ער וויל דווקא, חלילה, קען ער פשוט אפטיילן צווישן דעם מענטש און זיין געלט אויף גאנץ אן אנדערן אופן. דאס געלט וועט וויייטער בלייבן רואיג ליגן אין די באנק, אבער דער בעל הבית דערפון וועט שוין מער נישט זיין אויף דער וועלט. וויי עס קווקט אויס האסטו אויף דעם שוין נישט געטראכט..."

אפטמאל נישט כאפן ווי וויכטיג אונזער ארבעט איז.

אבער צומאל באקומט מען פלוצלינג א בליץ פון הימל - א קליינע באגריף וויאזוי אונזער לימוד התורה זעט אויס דארט אויבן, וויאזוי אונזער סיום וועלט געפייערט אין די עולמות העליונים, און די געוואלדיגע זכיה וואס מיר האבן אז דורך אונזער תורה קענען מיר שאפן אזא אויסטערלישע שמחה אין די גאנצע פמליא של מעלה.

איך לערן אין כולל 'ישמח משה' אין בני ברק, צוזאמען מיט אן אויסגעצייכנטער חברותא. פאר א שטיק צייט האבן מיר געלערנט מסכת סוכה בעיון, און מיר האבן עס געענדיגט א וואך נאך חנוכה. דערביי האבן מיר באשלאסן צו מאכן א שיינע סיום, מיט לחיים און מזונות, ווי מ'וועט ברבים פייערן דעם הייליגן מאמענט. אבער צוליב א געוויסע סיבה האט די סיום געהאלטן אין איין וועלט אפגעשטופט פון טאג צו טאג, ביז מיר האבן עס ענדליך באשטימט אויף דינסטאג ביינאכט, אור ליום כ"ה טבת.

די דאטום איז שוין טאקע געווען באשטימט, אבער יענע דינסטאג איז מיין חברותא געקומען צו מיר און מיט טויזנט אנטשולדיגונגען האט ער געבעטן מ'זאל אפצושטופן דעם סיום אויף מארגן. "ס'איז מיר פשוט אוממעגליך צו קומען היינט!" האט ער גע'טענה'ט. איך האב אבער נישט געפאדערט קיין ערקלערונג פון אים, ווייל בלויז צוויי טעג פריער בין איך געווען דער וואס האט נישט געקענט קומען צום סיום...

איך האב שוין אנגעהויבן שפירן א געוויסע אומבאקוועמליכקייט. יעדער האט שוין געהערט דעם וואלט פון צדיקים, אז דעם שטנ'ס נאמען איז ראשי תיבות "סיום מסכת אין לעשות" – דער שטן גלייכט נישט קיין סיום. ס'שטערט אים נישט אזוי שטארק ווען אידן זיצן און לערנען, אבער ווען ס'קומט צו א סיום הייבט ער אן פארלייגן כוחות. ער ווייסט אז א סיום לאזט איבער א טיפע איינדרוק אין הארץ, אז ס'געבט חיזוק און כח מ'זאל ווייטער לערנען און אז ס'איז בכח צו משפיע אויף אנדערע אז אויך זיי זאלן זיך אנטון דעם כתרה של תורה.

און דא האב איך באשלאסן אז מיר גייען אים נישט נאכגעבן. מיר האבן זיך צוגעזאגט איינער פארן צווייטן אז די סיום גייט פארקומען מארגן, אן קיין חכמות. "מארגן גייען מיר פראווען דעם סיום ווי ס'דארף צו זיין!"

מיטוואך צופרי איז אנגעקומען און מיר האבן אנגעהויבן א נייע מסכתא: מסכת ברכות. די גמרא איז געווען ניי, און מיר זענען געווען אין א פרישע, בא'טעמ'טע גוסטע. איך האב געעפנט די גמרא צום ערשטן בלאט, בלויז צו כאפן א בליק ווער ס'האט מנדב געווען די גמרא, און דארט איז געשטאנען: "נתרם לעילוי נשמת צבי אלימלך, נפטר בכ"ו טבת תשע"ח."

"כ"ו טבת?!" האב איך געגעבן א געשריי פון התרגשות. "היינט ביינאכט!" האט אויך מיין חברותא גלייך געכאפט.

"דאס איז נישט קיין צופאל," האב איך אים געזאגט, "דער סיום האט זיך אפגעשטופט נאכאמאל און נאכאמאל, נאר כדי ס'זאל אויספאלן פונקט היינט ביינאכט – אין די יארצייט פון דעם איד וואס די גמרא ווערט געלערנט לעילוי נשמתו! נו, לאמיר טאקע מאכן דעם סיום לעילוי זיין נשמה".

מיר האבן בכלל נישט געקענט דעם איד, אבער די השגחה פרטית איז געווען אזוי אפן און ווירקליך אזש מיר האבן באשלאסן צו ווידמען דעם סיום פאר זיין עילוי נשמה. יענעם נאכט, אור ליום כ"ו טבת, האבן מיר געפראווען די סיום, ווי אין לויף פון די לחיים האבן מיר דערמאנט זיין נאמען און געזאגט א קדיש "לעילוי נשמת צבי אלימלך".

די באטייליגטע וואס האבן געהערט דאס נאמען האבן זיך געוואונדערט: 'ווער איז דעם צבי אלימלך? וואספארא שייכות האט ער געהאט מיט אייך?' דערביי האבן מיר זיי דערציילט די מורא'דיגע השגחה פרטית וואס מיר האבן געהאט, און ווי מיר האבן דאס געזען אלס א קלארע צייכן פון הימל אז די סיום וויי גלייך 'באלאנגט' פאר דעם איד. אויפאמאל האט איינער פון די באטייליגטע, רבי בנימין, פלוצלינג אויפגעשפרינגען: "איך האב געקענט דעם צבי אלימלך! ער איז געווען פון די שארית הפליטה, א מלחמה איבערלעבער. יא יא, רבי צבי אלימלך האט ער געהייסן – ער איז געווען א חשוב'ער איד, און ער האט אויך זוכה געווען איבערצולאזן א זון א תלמיד חכם."

רבי בנימין האט באשלאסן אז ער גייט משמח זיין דעם זון. ער האט אויפגעזוכט זיין טעלעפאן-נומער און אים אנגערופן פון מיין טעלעפאן: "איר זאלט וויסן, אז אצינד לערנט מען דא אין כולל 'ישמח משה' די גמרא וואס אייער משפחה האט מנדב געווען. פונקט נעכטן האט מען דא אנגעהויבן לערנען מסכת ברכות, און אזוי וויי היינט איז די יארצייט פון אייער טאטן, האט מען נעכטן ביינאכט געווידמעט א סיום אויף מסכת סוכה לעילוי נשמתו!"

דער זון האט זיך זייער באדאנקט אויף די בשורה. "כ'וועל דערציילן מיין מאמע, זאל זיין געזונט, אז איר האט געמאכט א סיום און געזאגט א קדיש לעילוי נשמת מיין טאטע. זי וועט זיכער זייער הנאה האבן דאס צו הערן," האט ער געזאגט.

שפעט ביינאכט, נאך חצות, באקום איך א טעלעפאן קאל. רבי צבי אלימלך'ס זון איז געווען אויפן אנדערן זייט טרייבל. ער האט געמיינט אז ער האט צוריק גערופן רבי בנימין, וויבאלד דער לעצטער האט אים געהאט אנגערופן פון מיין סעלפאן. אבער אזוי ארום האב איך זוכה געווען צו הערן די פארזעצונג פון די מעשה:

רבי צבי אלימלך האט פארברענגט זיין לעצטע יארן אין אויסלאנד. ווען זיין געזונט-צושטאנד האט זיך פארערגערט, האט מען אים אריינגעפירט אין שפיטאל וואו ער איז נפטר געווען אום כ"ו טבת, שנת תשע"ח. די משפחה האט מיט וויטאג ערהאלטן די ביטערע בשורה, און זיי האבן געהאט אין פלאן אים צו וואס שנעלער ברענגען לקבורה אין ארץ ישראל.

דא האט זיך אבער געשאפן א פראבלעם: די גוי'אישע שפיטאל האט אנגעהויבן מאכן שוועריקייטן, זיי האבן פארלאנגט נערוון-קריכנדע ביוראקראטיע מיט א לאנגע רייע פון פארשידענע קאמפליצירטע דאקומענטן און אונטערשריפטן. די משפחה, נישט זייענדיג געוואוינט צו אזעלכע קאמפליקאציעס, האט זיך שטארק געמוטשעט צו ערלעדיגן אלע געפאדערטע פאפירן. די שטרענגע באאמטע זענען געווען הארט פאר'עקשנ'ט, און די משפחה איז געווען געצווינגען צו לויפן פון איין ארט צום צווייטן ביז זיי האבן

ענדליך ערהאלטן די נויטיגע פאפירן. אויך די פליגער קיין ארץ ישראל האט גענומען צייט צו ערלעדיגן, אזוי אז ס'איז שוין געווען דריי טעג נאך פטירה - ביז דער טאטע איז ענדליך אנגעקומען לקבר ישראל, אין ארצינו הקדושה.

אבער די אנטוויקלונג האט ארויפגעברענגט א הלכה'דיגע שאלה: וועז ענדיגט זיך די ערשטע יאר פון אבילות? צי גייט מען לויטן טאג וועז דער טאטע איז נפטר געווארן, אדער לויטן טאג וועז מ'האט אים באגראבן? למעשה האט די משפחה אנגענומען די הוראה אז די יאר ציט זיך ביזן טאג פון די קבורה, וואס אין דעם פאל איז אויסגעפאלן דריי טעג נאך די פטירה. אוז צוליב דעם, אין דעם ערשטן יאר נאך די פטירה, אינעם טאג פון די פטירה זעלבסט - האט די משפחה גארנישט געטון. זיי האבן עס געהאלטן ווי א געווענליכע טאג.

אבער די מאמע, די אלמנה פונעם נפטר ע"ה, האט זיך נישט געשפירט באקוועם דערמיט. "מ'טוט גארנישט? מ'גייט דורך דעם טאג סתם אזוי? איר זענט זיכער אז דאס איז אויסגעהאלטן?" האט זי נישט אויפגעהערט צו פרעגן מיט גרויס אומרואיגקייט. דער זון האט איר אבער געענטפערט אז ער האט איבערגעפרעגט די שאלה מיט חשוב'ע רבנים, אוז אז די פסק איז באזירט אויף פארלעסליכע מקורות.

אוז דאן איז אנגעקומען דעם טאג פון די ריכטיגע יארצייט פון הרה"ח ר' צבי אלימלך זצ"ל - א איד וואס האט געדינט דעם באשעפער מיט א געוואלדיגע מסירות נפש זיין גאנץ לעבן - אוז דא האט דער יודע תעלומות אריינגעטראטן אין בילד: אויב די משפחה האט נישט געהאלטן ביים פראווען דעם יארצייט דא אויף דער וועלט, האט דער טאטע אין הימל עס אליינס ערלעדיגט פאר זיך... ס'האט זיך אנגעהויבן א רייע געשעענישן, ווי אונזער סיום אויף מסכת סוכה האט זיך פארשלעפט אויף אן אומפארשטענדליכע אופן, אוז ווי פונקט אין די באשטימטע טאג פון די סיום האבן מיר געזען אז ס'גענפאלט די פטירה פון רבי צבי אלימלך. אזוי ארום, פונקט אינעם טאג פון די יארצייט, האבן מיר אפגעראכטן א סיום ספעציעל פאר זיין עילוי נשמה!

דער אויבערשטער אליינס האט דאס אזוי צוגעפירט. דער זון האט מנדב געווען א גמרא פונקט פאר כולל 'ישמח משה', כאטש ער וואוינט בכלל נישט אין דעם געגנט! מיר האבן געלערנט מיטן גאנצן תמימות, אן בכלל וויסן וואספארא געוואלדיגע זכות דער באשעפער וויל דא אויספירן דורך אונז.

דא אונטן אויף די וועלט לערנען מיר טאקע, אבער קיינער פון אונז האט נישט באמת קיין השגה אלעס וואס מ'טוט אויף אין די עולמות העליונים. מיר קענען אפילו נישט האבן א באגריף ווי טייער יעדע איינציגע סיום איז, אוז וויפיל חשיבות יעדע אידישע נשמה פארנעמט ביים באשעפער.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט אריין צו קו השגחה פרטית: 02-30-11-300 דריקט 3 און דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

לכבוד די הנהלה פון דעם וואונדערליכן גליון 'השגחה פרטית'.

כ'וויל דא דערציילן א געשיכטע וואס איך האב פערזענליך דורכגעלעבט, אזוי צו האבן די זכיה צו צולייגן נאך א ליכטל צום פלאם פון אמונה וואס איר צינדט אן אין אידישע הערצער, והיה זה שכרי.

אין די פארגאנגענע זומער האב איך באמאכט א גרויסע באשטעלונג פון ביכער, פאר א גרויסע לייבערער (ספרי'ה) וואס איך פיר אן. נאכן שוין האבן פארענדיגט די גאנצע באשטעלונג, האב איך געטראפן אין א געשעפט א געווייסע ביכל וואס כ'האב זייער געגליכן, נאך דערצו פאר גאנץ א ביליגע פרייז. איך האב שנעל אהיימגערופן צו פרעגן אויב די ספעציפישע ביכל איז געווארן אריינגערעכנט אין דעם באשטעלונג, אוז די ענטפער איז געווען אז ניין. שוין, האב איך עס געקויפט אין יענע געשעפט.

אבער ווי נאר כ'בין אהיימגעקומען אוז איבערגעקוקט די חשבונות, האב איך דערזען אז מ'האט דא געמאכט צוויי טעותים: ערשטנס - דאס ביכל איז גראדע יא געווען אריינגערעכנט אין די באשטעלונג, אוז צווייטנס - די רעסיט וואס איך האב אהיימגעברענגט איז בכלל נישט געווען מיינ'ס. דער פארקויפער האט מיר בטעות געגעבן א רעסיט פון אן אנדערע ביכל וואס א צווייטער האט געקויפט.

נו, צוויי פון די זעלבע בוך דארף איך נישט, דעריבער בין איך שנעל צוריקגעלאפן צו יענע געשעפט אוז עס פרובירט צוריקצוגעבן. אבער דאן האט דער ארבעטער אין די געשעפט גע'טענה'ט אז וויבאלד דאס ביכל איז דעמאלטס געווען אויף 'סעיל', דארף איך קומען ביינאכט אוז אנפרעגן דעם מענעדזשער דערוועגן. ס'איז נישט געווען געשמאק דאס צו הערן, אבער וואס קען מען טון; כ'בין דארט צוריקגעקומען עטליכע טעג שפעטער. אבער דעמאלטס האט דער מענעדזשער גע'טענה'ט אז ער קען טאקע אפנעמען דאס ביכל פון מיר, אבער אן קיין רעסיט קען ער נישט צוריקגעבן דאס געלט... אוז וויבאלד ס'איז שוין דורכגעגאנגען אפאר טעג, האט ער נישט געקענט טרעפן מיין רעסיט.

נישט איז נישט. איך בין אהיימגעגאנגען.

אבער נישט לאנג דערוויך, וועז איך האב באקומען די גרויסע באשטעלונג, האב איך צו מיין איבערראשונג געזען א דריטע טעות - וואס האט פארוואנדלט אלע אינצלהייטן אין איין ערגענצטע בילד: ס'איז אנגעקומען די גאנצע באשטעלונג; אויסער יענע ספעציפישע ביכל וואס איך האב געהאט געקויפט אין געשעפט...

בייגעלייגט מיין וואראמע וואונטש, אז מיר זאלן אלע שטענדיג זוכה זיין צו זען דעם אויבערשטנ'ס וואונדערליכע השגחה פרטית! -

יצחק לעווין

גֶעפָאלְגְט אוּן נִישְׁט דֶערְלֵייגְט

מֵאִיר אָרָאנְטְשִׁיק פוּן דִי שְׁטָאט רְחוֹבוֹת דֶערְצֵיילְט:

עֶס אִיז אוּנְז גֶעבּוֹירְן גֶעוָוארְן אַ אִינְגְל! אִיבֶּערַאשְׁט הָאט מַיין טַאטֶע אוּנְז פָארְגֶעשְׁלָאגְן צוּ פָארְן בַּאזוּכְן אוּנְזֶער מַאמֶע אִין דִי 'מַעְיְנֵי הַיְשׁוּעָה' שְׁפִּיטָאל - דִי שְׁפִּיטָאל וֶועלְכֶע גֶעפִינְט זִיךְ אִין בְּנֵי בְּרַק.

מִיר זֶענֶען אַרוֹיפְגֶעשְׁטִיגְן אוֹיפְן בָּאס, אוּן סְ'אִיז מִיר אַיינְגֶעפַאלְן אוֹיסְצוּנִיצְן דֶעם טְרִיפּ אוּן זִיצְן אוֹיף דִי פָאדֶערְשְׁטֶע זִיץ נֶעבְּן דְרַייוֶוער; אַזוֹי וֶועל אִיךְ קֶענֶען זֶען דִי גַאנְצֶע טְרֶעפִיק אוּן שֵׁיינֶע פַּאנָארַאמֶעס פוּן דִי פָאדֶערְשְׁטְן פֶענְסְטֶער. "אִיךְ לָאז נִישְׁט," הָאט מַיין טַאטֶע גֶעזָאגְט. "אִיךְ קֶען נִישְׁט דֶעם דְרַייוֶוער, אוּן אִיךְ וִויל דוּ זָאלְסְט זִיצְן אָפְּגֶעהִיטְן אִינֶעוֵוייניג טִיפֶער אִין בָּאס."

אִיךְ הָאבּ גֶעפָאלְגְט, כָאטְשׁ עֶס הָאט מִיר גֶעאַרְט. אִינְמִיטְן וֶועג הֶערְן מִיר אַ מָאדְנֶע גֶערוֹישׁ. אִיךְ בְּלִיק צוּם רִיכְטוּנְג, אוּן וָואס אַנְטְפְּלֶעקְט זִיךְ פַאר מִיר? אוֹיפְן אָרְט וואוּ אִיךְ הָאבּ אַזוֹי גֶעוָואלְט זִיצְן הָאט זִיךְ צֶעבְּרָאכְן דִי פֶענְסְטֶער - אַ זֶעלְטֶענֶע עֶרְשַׁיינוּנְג! אוּן וֶוען אִיךְ זִיץ דָארְט וָואלְט אִיךְ זִיכֶער גֶעשֶׁעדִיגְט גֶעוָוארְן!

אַ דַאנְק, טַאטֶע אִין הִימְל. אִין זְכוּת פוּן פָאלְגְן מַיין טַאטְן בִּין אִיךְ גֶעראַטֶעוֶועט גֶעוָוארְן/

אַן אָפֶענֶע טִיר

יַעֲקֹב וַויינְשְׁטָאק פוּן חֵיפָה דֶערְצֵיילְט:

וֶוען אִיךְ קוּם אַהֵיים נָאכְן לֶערְנֶען קוּם אִיךְ גֶעוֶוענְלִיךְ אַהֵיים צוּ אַ לֵיידִיגֶע הוֹיז. מַיין מַאמֶע אַרְבֶּעט בִּיז שְׁפֶּעט, אוּן וֶוען אִיךְ עֶנְדִיג חֵדֶר אִיז זִי נָאכְנִישְׁט אִינְדֶערְהֵיים. טַאקֶע צוּלִיבּ דֶעם טְרָאג אִיךְ אֵייבִּיג אַ שְׁלִיסְל אִין מַיין טַאשׁ פוּן דִי עֶסְן.

דֶעם טָאג וָואס מַיין מַעֲשֶׂה הָאט פַּאסִירְט הָאבּ אִיךְ פַארְגֶעסְן מִיט טַאשׁ אִין קְלַאס, אוּן וִוי נָאר אִיךְ בִּין אַרַיין אִין בִּנְיָן הָאבּ אִיךְ זִיךְ גֶעכַאפְּט אַז אִיךְ הָאבּ נִישְׁט קֵיין שְׁלִיסְל. אָךְ. וָואסְפַארַא בְּרָאךְ! דַארְף אִיךְ יֶעצְט וַוארְטְן אַ לַאנְגֶע צַייט בִּיז מַיין מַאמֶע קוּמְט אַהֵיים? וָואס זָאל אִיךְ טוּן אִין דֶעם טוּנְקֶעלְן טְרֶעפְּן-צִימֶער?

טְרוֹיעֶרְדִיגֶערהֵייט שְׁפַּאן אִיךְ אַרוֹיף בִּיז אוּנְזֶער הוֹיז אוּן כְ'פְּרָאבִּיר פָארְט אַרָאפְּצוּקְוֶועטְשְׁן דִי קְלַאמְקֶע; אֶפְשָׁר וֶועט פַּאסִירְן אַ נֶס אוּן דִי טִיר וֶועט זִיךְ עֶפֶענֶען?

אוּן דֶער נֶס פַּאסִירְט. דִי טִיר אִיז אָפְן. מַיין מַאמֶע קוּמְט מִיר אַנטְקֶעגְן מִיט אַ בְּרֵייטְן שְׁמֵייכְל. "פּוּנְקְט הַיינְט הָאבּ אִיךְ אַ פְרַייעֶ טָאג," הָאט זִי זִיךְ גֶעפְרֵיידְט מִיךְ אוֹיפְצוּנֶעמֶען.

אוּן אִיךְ הָאבּ זִיךְ אַזוֹי גֶעפְרֵיידְט אוֹיף דִי וואוּנְדֶערְלִיכֶע הַשְׁגָּחָה, אַז פּוּנְקְט הַיינְט הָאבּ אִיךְ פַארְגֶעסְן מַיין טַאשׁ; אַ טָאג אִין וֶועלְכֶע מַיין מַאמֶע הָאט מִיר אָפְּגֶעוָוארְט אִינְדֶערְהֵיים...

דָאס לֶערְנֶען הָאט מִיר גֶעלֶערְנְט

יִשְׂרָאֵל כֹּהֵן, צְוֶועלְף יָאר אַלְט פוּן חֵיפָה דֶערְצֵיילְט:

אִיךְ הָאבּ בַּיי מִיר אַ וואוּנְדֶערְלִיכֶע אוּן פָארְגֶעשְׁרִיטֶענֶע סָארְט דְרָאוֹן. אֵיין טָאג הָאבּ אִיךְ זִיךְ אַרוּמְגֶעשְׁפִּילְט מִיט דֶעם אִין גַאס אוּן עֶס אִיז מִיר פַארְפְלוֹיגְן. אִיךְ הָאבּ פְּרוּבִּירְט עֶס צוּרִיקְצוּרוּפְן, אָבֶּער עֶס אִיז מִיר נִישְׁט גֶעלוּנְגֶען. אִיךְ הָאבּ נִישְׁט גֶעהַאט קֵיין אוֹיסְוֶועג אוֹיסֶער עֶס שִׁיקְן סִיגְנַאלְן צוּ לַאנְדְן.

אָבֶּער וואוּ הָאט עֶס גֶעלַאנְדֶעט? דָאס הָאבּ אִיךְ נִישְׁט גֶעוואוּסְט. אִיךְ הָאבּ מִיךְ פְּרוּבִּירְט אוּמְצוּקוּקְן, אָבֶּער גָארנִישְׁט גֶעטְרָאפְן. עֶס קֶען זִיךְ דָאךְ שְׁטֶעלְן אִין יֶעדְן וִוינְקְל; אוֹיף אַ בּוֹים, אוֹיף אַ דַאךְ, אוּן אֲפִילּוּ אִין אֵיינֶעמְ'ס פְּרִיוַואטְן הוֹיף.

אִיךְ הָאבּ בַּאשְׁלָאסְן אַז זוּכְן גֵייט מִיר נִישְׁט הֶעלְפְן, לָאמִיר כָאטְשׁ גֵיין לֶערְנֶען. זָאל עֶס זַיין פַאר אַ זְכוּת אַז אִיךְ זָאל צוּרִיקְטְרֶעפְן מַיין טַייעֶרֶע דְרָאוֹן.

דֶער לֶערְנֶען אִיז גֶעוֶוען עֶקְסְטֶער פַיין. אִיךְ הָאבּ גֶעפִילְט וִוי אִיךְ טוּ אַ רִיכְטִיגֶע זַאך אִין דִי רִיכְטִיגֶע צַייט. נָאכְ'ן לֶערְנֶען גֶעשְׁמַאק פַאר כִּמְעַט אַ שָׁעָה צַייט, הָאבּ אִיךְ זִיךְ צוּרִיקְגֶעקֶערְט אַהֵיים אוּן מַיין מַאמֶע נֶעמְט מִיר אוֹיף אִיבֶּערְרַאשְׁט. "זוּכְסְט דַיין דְרָאוֹן?"

"פוּן וואוּ וֵוייסְטוּ?" הָאבּ אִיךְ זִיךְ אִיבֶּערַאשְׁט.

"וַוייל עֶמִיצֶער הָאט מִיר גֶעקְלוּנְגֶען אַז עֶר הָאט עֶס גֶעטְרָאפְן."

יוי הָאט יֶענֶער גֶעוואוּסְט אַז עֶס אִיז מַיינְ'ס? דָאס הָאבּ אִיךְ זִיךְ דֶערְוואוּסְט בַּיים עֶס אָפְּנֶעמֶען. מַיין קְלֵיינֶער בְּרוּדֶער הָאט בַּיי זִיךְ סְטִיקֶערְס מִיט זַיין פְּרִיוַואטְן נָאמֶען אוּן טֶעלֶעפָאן נוּמֶער פוּן מַיין מַאמֶע, אוּן וֶוען עֶר הָאט זִיךְ אַרוּמְגֶעשְׁפִּילְט מִיט זַיינֶע סְטִיקֶערְס הָאט עֶר אַלֶעס אָנְגֶעקְלֶעבְּט - אַרַיינְגֶערֶעכְנְט מַיין אֵייגֶענֶע דְרָאוֹן...

אוּן נָאר צוּלִיבּ דֶעם הָאט יֶענֶע פְּרוֹי גֶעוואוּסְט וֶועמֶען צוּ רוּפְן, אוּן אִיךְ הָאבּ עֶס אַזוֹי וואוּנְדֶערְלִיךְ צוּרִיק בַּאקוּמֶען, אִין זְכוּת פוּן מַיין לֶערְנֶען.

טֵייעֶר קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?

רוּפְט אַרֵיין צוּ קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶּער:

02-30-11-300 דְרִיקְט 0/4 אוּן פַארְצֵייל דַיין מַעֲשֶׂה.

אוּן נֶעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַארשְׁפּרֵייטְן אֱמוּנָה אִין דִי גַאנְצֶע וֶועלְט

הודעות ווינקל

טֵייעֶרֶע קִינְדֶּער!

גָּאר אַסַאךְ שֵׁיינֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערְן,

אִין קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַאר קִינְדֶּער:

02-30-11-300 דְרִיקְט 0/2

פַייעֶר אַנְשְׁטָאט פַייעֶר

2 פון 4

אִין קוּרְצְן פוּן פְּרִיעֶר: הוֹשַׁעְנָא רַבָּא, אַ פַייעֶר בְּרֶעכְט אוֹיס בַּיי דִי סְטָארֶעדְזְשֶׁעס, וואו דִי סְטָארֶעדְזְשׁ פוּן ר' יִצְחָק'ס גֶעשֶׁעפְט גֶעפִינְט זִיךְ אוּן אִיז גֶעפַּאקְט מִיט טַייעֶרֶע סְחוֹרָה.

דֶערְצֶיילְט הֵרֶב נָתָן בּוּרְשְׁטַיְין שְׁלִיט"א פוּן יְרוּשָׁלַיִם:

א גוטן. לאמיר צוערשט הערן; וואו איר וואוינט, און וואו פארשפרייט איר די 'השגחה פרטית' גליונות?

איך וואוין אין בארא פארק, און איך פיר זיך צו פארטיילן די וואונדערליכע 'השגחה פרטית' גליונות אין צוויי בעלזער שטיבלעך ביי אונז אין שטאט. און איבריג צו זאגן, אז מענטשן האבן מורא'דיג הנאה דערפון.

וואס הייסט 'האבן הנאה'?

כ'קען דיר זאגן איין זאך; ווי נאר איך לייג אראפ די גליונות אין ביידע שטיבלעך, ווערט ביז אפאר קורצע מינוט יעדע איינציגע גליון פארכאפט... די עולם דארשט דערפאר, און ס'איז מיר א זכיה צו קענען האבן א חלק דערין.

פשי! אפשר קענט איר אונז מיטטיילן, וואס האט אייך געברענגט זיך אונטערצונעמען די מלאכת הקודש פון פארשפרייטן די גליונות?

דער ענין פון 'השגחה פרטית' איז דאך אן אויסטערלישע זאך. וועט א מענטש נעמט אריין אין קאפ אז אלעס ווערט געפירט פון אויבן, לעבט ער דאך אנדערש, ער האט א רואיגע טאג, ער האט א רואיג לעבן.

פרעגסט פארוואס איך טוה דערין? נאר אין די לעצטע יאר, האב איך מיטגעלעבט אזויפיל אינטערעסאנטע זאכן פון השגחה פרטית. לעצטנס האב איך אויפגעהערט צו ארבעטן, און למעשה שיקט מיר דער אויבערשטער אריין יעדע וואך פונקטליך וויפיל איך דארף! מענטשן וואונדערן זיך, מ'פרעגט מיר: פון ווי לעבסטו? און איך ענטפער: פון הימל, **דער אויבערשטער שיקט מיר אריין...** וואס הייסט? וויאזוי? נו, דאס איז שוין נישט מיין געשעפט, ער שיקט אריין פונקט וואס איך דארף.

און כ'האב דאס אליינס געזען מיט מיינע אייגענע אויגן, נישט איינמאל און נישט צוויי מאל. אזא מין השגחה פרטית וואס איז ממש נישט צו גלויבן, און ס'איז שוין אזוי פאר אפאר יארן! איך זיץ שוין דריי יאר אינדערהיים, און דערצו האב איך געהאט שרעקליך צוטון מיט די פוס, מיין פוס האט זיך געעפנט גאנצע צען אינטשעס גרויס, אזוי אז מ'האט פשוט גארנישט געקענט טון דערמיט. מ'האט פרובירט צו דרייען דא און דרייען דארט - אבער גארנישט. און למעשה, ממש בדרך נס האט זיך עס אינגאנצן אויסגעהיילט! ממש שלא מעלמא הדין!

(פאר די וואונדערליכע געשיכטע וואס דער איד האט אונז דערציילט דערוועגן, וואלט איר אויפן קומענדיגן גליון...)

דעריבער, ווי נאר כ'האב געזען דעם גליון 'השגחה פרטית' - האב איך פארשטאנען אז דאס איז די זאך! און דאס דארף מען געבן צו הערן פאר נאך אידן.

וואס איר קענט איבערגעבן פאר אנדערע אידן וואס טראכטן אנצוהייבן פארשפרייטן דעם גליון?

איך קען איבערגעבן אז די ענין פון השגחה פרטית גייט אן ביי יעדן איד, אויף יעדן טריט און שריט. ס'ברענגט אריין א געוואלדיגע רואיגקייט אין א מענטש'ס לעבן, ווי מ'זעט מיט די אייגענע אויגן ווי דער אויבערשטער געבט אכט אז דער איד זאל האבן צו שבת מאכן, צו פסח מאכן אא"וו. דעריבער, דעם גליון 'השגחה פרטית' האט דאך געמאכט א ריזיגע מהפיכה אין די גאנצע אידישע וועלט, אז יעדער זאל וויסן אז מ'דארף לעבן מיט השגחה פרטית! מ'קומט דערמיט און מ'גייט דערמיט א גאנצע צייט, אויב אזוי איז נישט וויניגער וויי א זכיה צו זיין א מזכה את הרבים אין אזא חשוב'ע ענין.

א גרויסן יישר כח, און זאל אייך דער אויבערשטער בענטשן איר זאלט קענען פארזעצן אייער עבודת הקודש.

איר קענט ווערן
לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פארן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 02-30-11-5-11

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה

אויב האט איר סיי וועלכע הערות
לאזט איבער א הודעה: 02-30-11-300 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com